

HERNÁNDEZ MANCHA, LÍDER MÉS ADMIRAT, SEGONS UNA ENQUESTA INTERNA D'AP

Sol davant del perill

Alianza Popular sembla immersida de forma perenne en un carreró sense sortida. Curiosament, mentre les lluites i les crítiques contra el president del partit no cessen, una enquesta efectuada dins AP mostra que els militants del partit s'estimen més Mancha que Miñón, Aznar i el mateix Fraga.

Josep M. Sanmartí (Madrid)

La convocatòria del IX Congrés d'Alianza Popular per al mes de gener vinent ha tornat a desfermar la lluita interna dins d'AP i ha fet ressuscitar el sector crític que després de la Convenció Nacional del 7 de març havia establert una treva al voltant del president del partit, Antonio Hernández Mancha. Formalment, la raó d'aquesta ruptura interna és la manera de convocar el Congrés i sobretot la seva composició, totalment favorable a l'actual direcció, la qual assegura, a desgrat de les acusacions, que totes les decisions s'han pres d'acord amb els estatuts del partit i legalment.

Tothom sap, però, que les diferències són molt més profundes que no pas aquests legalismes i que la picabaralla en curs no revela solament enfrontaments personals, sinó concep-

José María Aznar, antic cadell de Fraga, es nega a enfrontar-se clarament amb Hernández Mancha.

cions diferents en la construcció d'un bloc de centre-dreta a l'estat espanyol i en l'orientació i direcció d'AP.

Tots els analistes creuen que actualment la presidència d'Antonio Hernández Mancha és sòlida i que controla pràcticament tot l'aparell partidista. Si en el IX Congrés s'arribés a presentar una candidatura alternativa a la seva per formar la nova comissió executiva, no obtindria segurament més del 10% o potser del 15% dels vots dels compromissaris. Els més optimistes dels crítics li concedeixen el 30%. Per aquest conducte no hi ha res a fer per part dels que volen fer fora Hernández Mancha. Una enquesta interna assegura que els militants aliancistes s'estimen més Hernández Mancha que no pas Miguel Herrero de Miñón en una proporció de quatre a un, que no José María Aznar per tres a un, i inclús que Manuel Fraga per dos a un.

Això vol dir que en aquests moments el sector oficialista està en disposició d'escombrar, o almenys d'arraconar, l'oposició interna. Aquesta s'aplega sobretot a l'entorn d'una dotzena llarga de diputats i senadors elegits el 1986, és a dir sota el mandat de Manuel Fraga (Miguel Herrero de Minón, Juan Ramón Calero, Isabel Tocino, Federico Trillo, Luis Ramallo, etc.). Els crítics creuen que han trobat un nou «líder natural» en la figura del president de Castella-Lleó, José M. Aznar, un dels antics *cadells de Fraga*. Aznar, però, es resisteix a encapçalar un veritable moviment de contestació i es limita a una mena de guerra de guerrilles, arribant només fins on pot arribar. Sap que els quadres del partit són partidaris d'Hernández Mancha. Així, fa uns dies, va fer un gest de dimissió com a membre de l'executiva, que aquesta s'afanya a rebutjar per no endegar un escàndol solemne en els preparatius del Congrés, o entretingué tant com va poder la seva resposta a la petició del secretari general, Arturo Garcia Tizón, perquè redactés la ponència sobre les Administracions Públiques.

Mancha mana més que Fraga

Si Hernández Mancha venç molt clarament en el IX Congrés, tal com es preveu en aquests moments, els crítics ja es poden anar acomiadant dels seus càrrecs i escons per al 1990. Per això, es tracta de crear la impressió d'una forta resistència interna (i en aquesta estratègia els mitjans de comunicació fan un paper essencial) per obligar el president a pactar, abans o després del Congrés, tal com li va passar a l'ante-

Abel Matutes.

rior, en què fou elegit. Altrament, aquest esdevindrà una altra vegada una nova i enèsima operació de consolidació del liderat d'Hernández Mancha, un polític que s'ha de passar el dia dient que a AP mana ell. L'estratègia del risc calculat seguida per la majoria dels crítics ja ha aconseguit neguitejar alguns membres de l'executiva, que proposà l'avanç del Congrés al mes d'octubre per evitar la guerra de desgast a què els està sotmetent l'ala dissident. En aquestes circumstàncies, Hernández Mancha ha de convèncer la gent fins i tot que ell mana més que

Manuel Fraga, el qual, segons diuen, ha perdut molta influència entre els quadres d'AP. El seu càrrec de diputat al Parlament Europeu i les seves aspiracions, ja oficials, a la presidència de la Xunta de Galícia, li eviten un retir anticipat o un desterrament més o menys honorable. Els crítics han intentat jugar sovint la carta Fraga i no els ha servit de res.

Precisament, la seva proximitat a Manuel Fraga fou l'element que dugué José M. Aznar a mostrar serioses reserves envers l'equip dirigent d'Hernández Mancha, o sigui Arturo Gar-

**A LA VENDA
A TOTES
LES
LLIBRERIES:**

**CATALUNYA I POLICIA
SITUACIÓ LÍMIT**

Un llibre de **Miquel Sellarès**, que analitza en profunditat la complexa situació de la nostra policia.

Tenim realment model de policia de Catalunya?, Estem en una situació límit?, Cal substituir els CFSE?, Volem una policia catalana?, són algunes de les preguntes que respon l'autor amb l'estil rigorós, directe i contundent que el caracteritza.

Editorial PÒRTIC. Col·lecció PÒRTIC-ASSAIG, núm. 2

cia Tizón, Alberto Ruíz Gallardón i altres. La intel·ligent retirada de Miguel Herrero de Minón, que s'ha quedat com a dirigent de recanvi o a la reserva, l'ha situat a ell en el primer pla i els seus adversaris esperen que a la llarga es cremi políticament en alguna giragonsa mal calculada d'aquesta actitud crítica.

A més, la seva base política tampoc és segura del tot. A final de juliol el CDS de Castella-Lleó, bastió territorial i electoral d'Aznar, li llançà una sobtada advertència perquè canviés la seva manera de governar, perquè es fixi més en els interessos i la governació de la Comunitat Autònoma i no tant en la seva promoció a Madrid. El president centrista de Castella-Lleó, Daniel de Fernando, no descartà fins i tot la presentació a la llarga d'una moció de censura. Tothom interpretà aquesta declaració com un colp de mà d'Adolfo Suárez a Hernández Mancha. Cal tenir en compte que José María Aznar i Adolfo Suárez són adversaris electorals directes a la província d'Àvila i que al segon li convé Hernández Mancha com a president d'AP. La imatge pública del líder conservador és tan feble que permet que Adolfo Suárez es pugui presentar com el competidor més directe del president Felipe González.

Dues presidències

Aquest és el veritable punt flac d'Hernández Mancha. Els indicadors assenyalen constantment que la seva popularitat és tan escassa que gairebé garanteix una victòria electoral socialista el 1990. L'única possibilitat de recuperar les esperances seria separar la presidència del partit i la candidatura a la presidència del govern central. O també, guanyar unes eleccions parcials, sobretot després del daltabaix de Catalunya. Per aquesta raó, Mancha i Manuel Fraga reclamen insistentment unes eleccions anticipades a Galícia, l'únic territori on poden vèncer amb absoluta claredat. La recuperació del poder polític a Galícia permetria a Hernández Mancha resistir bé les manobres destinades a desplaçar-lo com a candidat a la presidència del govern.

L'últim que ho va intentar fou Abel Matutes, d'acord amb una fórmula defensada per Alfonso Osorio. En aquesta ocasió el dirigent aliancista fou contundent: destituí Osorio de tots els seus càrrecs dins del partit i negà a Matutes qualsevol possibilitat de separar ambdues presidències. Matutes, sorprès per la reacció, dubtà i s'emboicà amb el sector crític, pensant que el seu suport li aniria bé i espantaria la direc-

ció. Li anà fatal, perquè va perdre la seva imatge de polític independent dins del partit i de ser l'alternativa als poders actuals. S'adonà de la seva relliscada i de la feblesa real de les seves posicions i demanà que li renovessin el mandat com a comissari de la CEE. El govern li va fer un favor a Hernández Mancha i va dir que sí a les aspiracions comunitàries de Matutes.

Immediatament després de les elec-

tants. Però és que a la cúpula d'AP tampoc li engresca aquest pla de donar facilitats a possibles coaligats. Encara els cou la sobtada separació de la Democràcia Cristiana i del Partit Liberal, que s'emportaren un terç dels parlamentaris i 500 milions de pessetes anuals. D'altra banda, AP manté unes expectatives de vot entre el 20% i el 25%, és a dir molt per damunt dels altres partits estatals, llevat pel PSOE.

Herrero de Minón, dirigent de recanvi a la reserva.

cions a Catalunya, Marcelino Oreja, secretari general del Consell d'Europa, suggerí amb molta més discreció una altra via. Es tractava de crear una plataforma de centre-dreta basada en un programa comú, no en partits o en personalitats. La fórmula es podria haver experimentat a les eleccions europees del 1989. Ningú hauria de fer de pal de paller i l'estratègia seria molt simple; cercar els punts de contacte entre els respectius programes.

La proposta de Marcelino Oreja no fou seguida per ningú. Convergència Democràtica de Catalunya, per exemple, assegura que la seva opció té un àmbit d'acció determinat i que no pensa participar en aventures electorals amb altres partits, llevat és clar d'Unió Democràtica. El CDS manté ferma la seva tàctica de no pactar amb ningú, fora d'alguns llocs molt concrets, i de fer una oferta en solitari als seus vo-

En conseqüència, pensa Hernández Mancha, són els altres partits, com és ara els regionalistes de dretes, els que s'han d'acostar humilment a AP i deixar que aquesta posi les condicions.

Si el 1990 Hernández Mancha aconseguís de repetir els 105 diputats de la vella Coalició Popular (AP en té ara 68), eliminar la DC i el PL del mapa electoral i contenir el CDS, es podria donar per satisfet i podria preparar amb calma un nou assalt al poder el 1994. Ell és jove (38 anys) i pot esperar perfectament, a l'inrevés que li va passar a Fraga, que començà la seva carrera política en democràcia el 1977 amb 50 anys. El problema és que el batibull intern i el desconcert sobre la política de coalicions més adient, impedeixen que AP faci una bona tasca d'oposició ben centrada i efectiva. El drama d'AP és que no li fan profit els errors del govern socialista. □